

Sygn. akt VIII U 504/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lutego 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w oparciu o orzeczenie Lekarza Orzecznika i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, nie stwierdzające u wnioskodawcy niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji W. K. odwołał się w dniu 20 lutego 2018 roku podnosząc, iż jest ona nieadekwatna do faktycznego stanu jego zdrowia podniósł, że miał wypadek, zabieg operacyjny i nie wie jak można przyjąć, że jest niezdolny do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania.

Kolejną decyzją z dnia 28 marca 2018 roku pozwany organ rentowy uchylił decyzje z 1 lutego 2018r. i po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 grudnia 2017r. odmówił uznania zdarzenia z dnia 22 lipca 2016r. za wypadek przy pracy i tym samym odmówił W. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Sprawa została zarejestrowana za sygn.. akt VIII U 1157/18.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2018r. Sąd zarządził połączenie sprawy VIII U 1157/18 ze sprawą VIII U 658/18 do łącznego rozpoznania w trybie art.219 k.p.c.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

ustalił, co następuje:

W. K. urodził się w dniu (...), z zawodu mechanik pojazdów samochodowych ostatnio pracujący jako betoniarz (okoliczności bezsporne, a nadto świadectwa pracy akta ZUS).

W dniu 12 grudnia 2017 r. wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy(wniosek k.1 akt ZUS aktualnej części).

W dniu 15 stycznia 2018 roku wnioskodawca został zbadany przez Lekarza Orzecznika ZUS, który uznał ubezpieczonego za osobę zdolną do pracy (opinia lekarska k. 50 dokumentacji lekarskiej w aktach ZUS, orzeczenie LO ZUS – k. 15 akt ZUS).

Od powyższego orzeczenia wnioskodawca złożył sprzeciw i sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS.

W wyniku powyższego w dniu 25 stycznia 2018 roku W. K. został zbadany przez Komisję Lekarską ZUS, która orzekła, iż ubezpieczony jest zdolny do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami (opinia lekarska k. 59-61 dokumentacji medycznej w aktach ZUS i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS k. 16 akt ZUS).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy decyzją z dnia 1 lutego 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

(decyzja - k. 35 akt ZUS).

Równoległe z wnioskiem o rentę toczyło się w organie rentowym postępowanie w zakresie uznania zdarzenia z dnia 22 lipca 2016 roku za wypadek przy pracy. Decyzją z dnia 18 stycznia 2018 r. pozwany ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego i odwołanie od tej decyzji zawisło za sygn.. akt XU 115/18 w Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi i jednocześnie za sygnaturą akt XU 660/17 toczyła

się sprawa o sprostowanie protokołu powypadkowego. Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2018r. sprostowano protokół powypadkowy i uznano zdarzenie z dnia 22 lipca 2016r. za wypadek przy pracy (wyrok SR k.65).

Po wydaniu decyzji z dnia 1 lutego 2018r. organ rentowy zorientował się, że wniosek W. K. dotyczył renty wypadkowej i wydał kolejną decyzję w dniu 28 marca 2018r. uchylającą decyzję z dnia 1 lutego 2018r. i odmawiającą wnioskodawcy prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy (decyzja k.7 najnowszej części akt rentowych).

W toku postępowania sądowego Sąd ustalił w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego neurologa, że u W. K. stwierdza się zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. Stan po dwóch operacjach (...)/S1. Aktualne badania (...) kręgosłupa LS wskazują, że nie ma nawrotu Przepukliny Jądra Miazdżystego L5/S1. Stwierdzone aktualnie naruszenie sprawności organizmu wnioskodawcy nie powoduje u niego długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej

(opinia biegłego neurologa k.31-35).

Występujące u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym, bez istotnego upośledzenia funkcji z zespołem bólowym, stan po dwukrotnej operacji przepukliny jądra miazdżystego w 2017 i 2018 r. oraz wygojone złamanie pięty prawej z niewielkim upośledzeniem funkcji stawu skokowego nie naruszają sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym niezdolność do pracy (opinia biegłego ortopedy k. 37-40).

Wobec zarzutów do treści opinii i złożenia przez wnioskodawcę dodatkowych dokumentów w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego czy też opinii neurologa wydanej dla potrzeb sprawy o sprostowanie protokołu powypadkowego Sąd ustalił w oparciu o dowód z opinii uzupełniającej biegłych ortopedy i neurologa, że dokumenty te nie wpływają na ocenę stopnia naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy w zakresie przepisów dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawca jest niewątpliwie osobą niepełnosprawną i może wystąpić o uzyskanie stopnia niepełnosprawności jednakże nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. (opinia uzupełniająca biegłego neurologa k.84, opinia uzupełniająca biegłego ortopedy k.88).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie w szczególności załączone do akt sprawy akta rentowe ubezpieczonego oraz wydane w sprawie opinie biegłych sądowych neurologa i ortopedy zarówno opinie podstawowe jak i uzupełniające a zatem biegłych, których specjalizacje odpowiadają wszelkim schorzeniom występującym u wnioskodawcy.

Rzeczona opinia są jasne, spójne, logicznie i rzetelnie uzasadniają stan zdrowia wnioskodawcy, stanowiąc tym samym wiarygodne źródło dowodowe. Opinia ta została wydana po zapoznaniu się przez biegłych z pełną dokumentacją z przebiegu choroby i leczenia, oraz po uprzednim zbadaniu wnioskodawcy, a zatem brak jest podstaw do zasadnego ich kwestionowania.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie W. K. jest nie zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku poz. 1242 z późn. zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 17 ust. 1 ustawy).

Stosownie do treści art. 17 ust. 2 ww. ustawy świadczenia, o których mowa w ust.1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Stosownie do art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 wraz z późniejszymi zmianami), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- jest niezdolny do pracy całkowicie lub częściowo,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
- oraz niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w pkt 3 art. 57 w/w ustawy, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, iż poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem przy ocenie częściowej niezdolności do pracy odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia ubezpieczonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpieczonego.

Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

Ustalenia dokonane w toku postępowania uzasadniają oddalenie odwołania W. K.. Zgodnie z treścią opinii wszystkich biegłych lekarzy sądowych neurologa i ortopedy wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej adekwatnej do jego wykształcenia i kwalifikacji. Pewne ograniczenia w zatrudnieniu nie oznaczają, że jest niezdolny do pracy jak i jego własne przekonanie o takiej niezdolności. Wynika to w sposób jednoznaczny z opinii biegłych sądowych o specjalizacji lekarskiej, odpowiadającej charakterowi schorzeń występujących u odwołującego się.

W ocenie Sądu sam fakt uznania zdarzenia za wypadek przy pracy i korzystanie ze świadczeń rehabilitacyjnych z tego tytułu czy też przebycie dwóch zabiegów operacyjnych nie oznacza czego nie rozumie wnioskodawca, że jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu przepisów rentowych. Podobnie dla rozstrzygnięcia sprawy w sprawie o rentę z tytułu wypadku przy pracy nie ma znaczenia rozstrzygnięcie w sprawie o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem.

Mając zatem na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie W. K..